

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 40. Stephanus Obasinensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

prætextu, si ipse fatis functus fuisset, eis Præpositus vel alterius instituti, vel Sæcularis imponeretur, vestem Canoniorum recepit de manu cujusdam viri ex sua Congregatione, quem majora merita super alios extollebant, ei obedientiam promisit, edidit vota Religionis, eumque quoad in vivis fuit, tanquam suum Præpositum coluit.

§. XL.

Stephanus Obasinenfis.

Stephanus quoque, Abbas Obasinen-
sis, Eugenium Papam apud Cister-
cienses commorantem, simili impulsus
consilio adiit. Is in Territorio Lemo-
vicensi parentibus mediocris fortunæ
natus, postquam Scientiæ rerum Ec-
clesiasticarum vacasset, in Sæculo tamen
remanst, familiæ suæ & pauperum cu-
ram gerens. Sed postea Presbyter ordi-
natus, totum se Deo dicare statuit,
cœpitque rigidam vitæ rationem am-
plecti, & magna vi fructuque prædi-
care. Ex lectione, cui ad erudiendos
alios vacabat, natum est ei desiderium,
relictis omnibus, in paupertate perfecta
Jesum Christum sequendi. Cum igitur
hac de re Stephanum Mercuriensem *,
olim S. Roberti de Casa Dei Discipulum,
consuluisset, suavit ille Vir Sanctus, ut
quantocius pium propositum exsequere-
tur

Sæcul. XII.
A. C. 1148.Vit. 4.
Miscel. Ba-
luz. p. 69.
Boll. 8.
Mart. to. 6.
p. 800. c. 2.

*Mercoeur.

Sæcul. XII. tur. Stephanus jam tunc socium habe-
A. C. 1148. bat quemdam Presbyterum, nomine
 Petrum, Sanctæ Simplicitatis Virum,
 6. 3. qui pari modo se Deo consecrare animo
 constituerat. Itaque Feria quinta post
 diem Cinerum convocatis propinquis,
 ut vale ultimum dicerent, lautissimum
 convivium exhibuerunt; quæ vero Bona
 ipsis supererant pauperibus elargiti sunt.

Sequente nocte in oratione perseve-
 rarunt, petentes a Deo fortitudinem,
 qua id exsequerentur, quod faciendum
 esse suggessisset. Tum virorum Religioso-
 rum habitum induti, nudis pedibus in-
 cedentes, antequam illucesceret, re-
 linquunt patriam, sponte exules futuri.
 In illa vicinia quidam Eremicola cum
 aliquot discipulis degebat, nomine Ber-
 trandus, apud quem cum decem mensi-
 bus nullo promisso obligati divertissent,
 majoris perfectionis desiderio abierunt.

Postquam cunctas Religiosorum do-
 mos in illis regionibus lustrassent, nec
 tamen, quod optabant, invenissent,
 substiterunt Obasini, loco deserto, sil-
 vis & rupibus circumdato, quem annis
 modicus alluebat. Cum in Parasceve
 illuc pervenissent, illa die & sequente
 Sabbato nihil prorsus cibi ceperunt. In
 Festo autem Paschæ ad propinquam Ec-
 clesiam se contulerunt, ubi cum alter
 eorum calceos commodatos accepisset,
 Missæ

Missæ Sacrificium obtulit, & alterum Sacra Communionem refecit. Inde nemine eos ad prandium invitante subtristes ad suam desertum revertuntur. Sed ecce, quædam mulier ex propinquis pagis medium panem attulit & vasculum lacte plenum, ex quo ambo tam sapide refecti sunt, ut tota sua vita nunquam magis. Compluribus diebus absque alio alimento, nisi radicibus aliisque, quæ in ista eremo sponte nascebantur durarunt, postea vero eorum necessitati accollæ, caritate moti, succurrerunt, præsertim pastores, quibus ipsi, ut beneficium redderent, pabulum spirituale cœlestis Doctrinæ præbebant.

Haud diu post, Petrus consilium approbante Stephano, cum quodam Clerico, nomine Bernardo, qui eorum societatem amplexus fuerat, Lemovicum se contulit. Cumque ibi Episcopo Eustorgio instituti sui rationem explicassent, eamque ille laudasset, Crucem ab ipsis allatam benedixit, Missas celebrare, & Monasterium construere indulgit, eo pacto, ut in omnibus traditionem Patrum sequerentur. Ergo claustra & cellas viris Religiosis necessarias ædificant, jam enim tunc temporis discipulos habebant, quamvis paucos, quod extremum vitæ rigorem sectarentur. In officio divino Regulam Canonicorum, in iis

Hist. Eccles. Tom. XVII.

K. vero,

Sæcul. XII.
A. C. 1148.

6.7.

Sæcul. XII. vero, quæ ad mores spectant, Eremitarum institutum servabant. *Quamvis enim*, subjungit hujus Historiæ Scriptor, qui illa ipsa ætate luce fruebatur, *Canonici in Cantu Regulæ satisfaciunt, superflua tamen & delicata mensæ eorum inferuntur fercula, diu otiantur, & raro vel nunquam laborant.* Quam quietem in monachis cum Vir Sanctus summo opere averfaretur, suis præscripsit, ut omne tempus, quod post lectionem & Officium Divinum superesset, manuum labori darent. Quin etiam in hyeme aliqua noctis parte laborabant, cum alii, quibus præceptum erat, coram laborantibus Psalmos recitarent.

Nova Instituta.

p. 88.

n. 10.

n. 14.

Stephanus Petro, sociorum suorum primo, persuadere conabatur, proficiscendum esse ad Saracenos, & dandum aliquid piissimæ spei, fore, ut non nullos converterent, vel Martyrii laurea donarentur. Sed aliam mentem indidit ei Petrus, dicens, potius ipsis adlaborandum esse, ut mores illorum, qui fidem jam accepissent, emendarent, quam apud Infideles operam perdere, qui forsitan Prædestinatorum numero non essent adscripti. Monasterio Obasinenfi extracto, inter ambos orta est lis, cui eorum novæ domus regimen suscipere congrueret, quilibet enim alteri honorem destinabat. Ut certaminis finis esset,

esset, ambo deducuntur in conspectum ^{Sæcul. XII.}
 Geofridi Legati, Episcopi Carnotensis, A.C. 1148.
 tunc in illa regione versantis, qui re satis
 pensata Stephanum Præpositum esse jus-
 sit. Is cum fama percepisset, quod
 inter Viros Religiosos Cartusiensibus c. 24.
 nulli perfectiores essent, ad eos invisit,
 & illo tempore ad eos pervenit, quo
 vis ingens nivis liquefactæ complures
 cellas unacum monachis e loco suo avul-
 sas diripuerat. Tum Stephano Obasi- c. 26.
 nensi Priorem Cartusiensem, nempe
 venerabilem Guidonem, quod sibi præ-
 ceteris Institutum esset eligendum con-
 sultenti, Prior respondit: *Cistercienses*
nuper supervenientes viam tritam se-
quuntur, eorumque statuta ad maximam
perfectionem tendentibus sufficere possunt.
Nobis vero suscipiendorum Fratrum nu-
merus præscriptus est, & Bonorum, quæ
possidere liceat, metæ positæ sunt. Vo-
bis itaque, qui modo complures viros
ad serviendum Deo collegistis, & alios
quoque recipere cogitatis, vita Cæno-
bitica potius eligenda videtur.

Ex Cartusia reversus Stephanus, cel-
 larum numerum Obasini auxit, ad eos
 recipiendos, qui quotidie adveniebant,
 se se ejus Disciplinæ tradituri. Hos inter
 fuit quidam Vir nobilis, qui cum prius
 in Sæculo suos suorumque mores ad
 honestatis regulas composuisset, se ipsum

Sæcul. XII.
A C. 1148.

c. 29.

c. 30.

cum uxore, cum liberis, tota familia, Bonisque omnibus Stephano addixit. Nam feminas quoque suscipiebat, & plurimas convertebat, non vulgaris modo conditionis, sed etiam ex primis stirpibus natas, talesque, quarum vita luxu, mollitie & infrunita licentia infamis fuerat. Has ipse ad obeundos vilissimos labores assuefaciebat. In domo separata habitabant, sed eas postea in locum remotiorem misit & arctiore clausura custodivit. Ceterum hujusmodi mulieres intra breve temporis spatium centum quinquaginta numerare fuit.

c. 2.

Postquam igitur Stephanus Regulam monasticam se subdere, Aimerico Episcopo Claromontano potissimum auctore, statuisset, quosdam e suis Dalonam misit, unicum monasterium in illa regione Regulam observans, quam a Cisterciensibus acceperat, etsi illi Ordini necdum ullo vinculo junctum esset. Inde ergo monachos advocavit, qui suos instruerent; ipse vero in Dominica Palmarum anno millesimo centesimo quadragesimo secundo Benedictionem Abbatialem accepit a Geraldo Episcopo Lemovicensi, qui etiam omnibus ejus discipulis, Clericali Ordine insignitis, habitum monasticum dedit, ceteris vestem, qua antea utebantur, retinere jussis. Tunc vero Episcopus cum Clericis suis & Abbas ordi-

ordinatus cum monachis suis, solemniter procedentes, Sanctimonialia feminas ad monasterium ipsis præparatum deduxerunt, ubi Abbas eas includens significavit, nulli earum unquam quoad viverent quocunque demum prætextu inde pedem efferre licitum fore.

Ecclesiæ earum fabrica in hunc modum erat disposita, quem adhucdum in antiquis Virginum monasteriis deprehendimus, nempe pars ad orientem spectans, in qua stabat Altare, extructo muro a reliquo ædificio separabatur; qua autem Septentrionem spectabat, porta erat, per quam monachi ad cantandos Nocturnos & Missam celebrandam intrabant. Murus cellas Monialium ab Ecclesia dividens fenestram habebat clathratam cum sipario introrsum dependente, per quam monialibus, etiam ægrotantibus (nam morti licet proximæ illuc deferebantur) Sacerdotes S. Communionem præbebant. Ita monachi his feminis omnia spiritualia Caritatis obsequia exhibebant, intra domus limen nunquam ingredientes. Ceterum habebant fratrem laicum, qui eis omnia ad vitam necessaria procurabat.

Monachi Dalonenses, ad Obasinenfes instituendos adsciti, dure eos habebant nec satis juxta prudentiæ & discretionis leges agebant, quasi vero recentes di-

c. 7.

K 3

scipuli

Sæcul. XII. A.C 1148. discipuli subito omnes consuetudines
Monasticas arripere potuissent, quas
 nunquam ante didicerant. Querelas
 ergo deferunt ad Stephanum Abbatem,
 cujus lenitati & caritati adsueverant.
 Ille fratres ut poterat ad patientiam ex-
 hortabatur; verum comperto, quod
 Eugenius Papa in Francia degeret, &
 Concilio Remensi soluto Cistercium di-
 vertisset, illuc se contulit, jam diu enim
 se huic Ordini subjicere cupiebat. Cum
 ergo Stephanus Abbas conspectum Pon-
 tificis subiisset, & quid consilii cepisset,
 exposuisset, ille Rainardo Abbati Cister-
 ciensi, eximia virtutis viro, accersito,
 Stephanum enixe commendavit, quem
 deinceps filii loco haberet, & Ordini
 suo adscriberet. Rainardus igitur Step-
 hanum Abbatibus in Capitulo generali
 congregatis offerens, *En vobis Abba-
 tem, inquit, exiguae staturæ & vultus
 prope temnendi, sed virum Spiritu San-
 cto plenum.* Tum, exposito Papæ man-
 dato, Stephanum una omnium voce re-
 ceptum, Domui Cisterciensium, quam
 Matrem exinde cum omnibus suis cole-
 ret, aggregarunt.

Illud vero difficultate non carebat,
 quod in Domo Obasinenſi non nullæ
 consuetudines vigerent, moribus Cister-
 ciensium adversæ, inprimis, quod Regi-
 men feminarum in se suscepissent. Sed
 hæc

hæc in gratiam Stephani dissimulabantur, & Rainardus, qui eum tenero affectu prosequeretur, edixit, hujusmodi diversitatem paulatim esse abolendam. Ergo Stephanus lætissimus Obasinum revertitur, itineris socios habens illos Cistercienses, quos ei Abbas Disciplinæ Regularis Magistros dederat, videlicet Monachos duos Presbyteros & duos fratres laicos. Hi, Dalonensibus multum dissimiles, leniter, familiariter, & magna prudentia Obasinenes instruxerunt, at illam mutationem & relaxationem concedi maxime doluit Stephanus, qua ægrotis secundum Regulam carnes apponere jussus est. Post hanc cum Cisterciensibus conjunctionem Monasterii Obasinenensis fama & discipulorum multitudo crevit, unde plures aliæ Congregationes ortum traxerunt. Stephanus vero exinde annos circiter undecim usque ad annum millesimum centesimum quinquagesimum nonum in vivis agens, ad æterna translatus est octava Martii, postea catalogo sanctorum Virorum Ordinis sui insertus.

Sæcul. XII.
A. C. 1148.

p. 177.

§. XLI.

S. Malachiae Obitus.

Sanctus Malachias Hiberniæ Archiepiscopus jam diu Pallium accipere cupiebat, ut Sedis suæ decori honori-

K 4

que